

Літературно-мистецька сторінка

ВЕСНЯНИ ФЕРОМОНИ

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

Цьогоріч зима дещо затрималась у часі, проте офіційна весна завітала до нас із дивовижним «запахом кохання»: саме так звучить тлумачення назви нової збірки віршів молодого науковця нашої академії, кандидата філологічних наук Романа Дубровського «ФЕРОМОНИ».

До збірки увійшли твори інтимної лірики, в яких, за словами автора, кохання мислиться як велике космічне благо, що облагороджує людину. Молодим поетом передано всі відтінки цього високого почуття — від хвилюючого очікування до пристрасного шалу й полинового смутку

через втрату коханої людини.

Якщо ж порівняти вірші Романа Дубровського першої збірки «Паломник любові» із новим віршованим виданням, то необхідно відмітити значний творчий ріст поета. Для його нових творів властиве глибше бачення як картини світу загалом, так і сприйняття інтимних почуттів зокрема. Причинний герой вже не скований і скромний: автор дає йому більше свободи у діях та їх трактуванні. Він є вже не паломником-шукачем свого щастя, а зрілим чоловіком, який сповідує мораль чистого і пристрасного кохання,

не боячись розповісти про це світові:

«...А я кладу
Свою розгубленість на жорна:
Ії на пристрасть перетру».
«Я, захмелілий до безтями,
Все далі п'ю солодкий мед
І завойовую губами
Нові оазиси тебе».

«...непристойне тобі
Щось на вушко шепочу».
У ліричні вірші поета просочуються нові словоформи і досить яскраві філософсько-метафоричні елементи:
«У душі безсоромної спальні
Я німфетку (чи німфу) знайшов.

Наші шанси на вічність примарні.
Я ж сьогодні до неї прийшов».
«І стануться на Сонці сонцетруси,
Позичиш ти у мене півдуші».
«З чийогось раю запізніла радість
Солодким щемом душу обпекла».
«Кохання мовою доступною, простою
Нас ніжності і мудрості навчить».
Тож хай ця чудова поезія будить весняні феромони, надихає, дає змогу читачам доторкнутися до вічності і вчить молоді серця ніжності й мудрості в коханні, як найпотемнішому і найпрекраснішому із людських почуттів.

Роман ДУБРОВСЬКИЙ

Волосся пахне звабою,
а губи пахнуть втіхою.
Ніяк не намілююся
тобою стільки літ!
Коли гуляєм парою,
нам віхола — не віхола.
Із нас вітри чудуються,
нас двох вінчає сніг.

Медово-полуничними
та гіркокаліновими
Цілунами ти зваблюєш —
вони на всі смаки!
Любов — дитина вічності,
народжена під зорями, —
Людські серця запалює.
Байдужі їй роки.

Блукаючи між тінями,
десь тиша загубилася.
І хоч гукала голосно,
її ніхто не чув.
На цих стежках засніжених
сліди людей з'явилися.
І вітер той морозний
по-літньому подув.

Волосся пахне звабою,
а губи пахнуть втіхою.
Ніяк не намілююся
тобою стільки літ!
Були ці дні не марними,
бо хоч кружляє віхола,
Я світом цим дивуюся
і прагну у політ.

Загоїв місяць рвані рани
Всіма забутої душі.
І ми, останні могики,
Ідемо топтати спориші,
Спивати мед солодко-хмільний,
Вдихати пахощі дощу.
Я, сильний, вільний, божевільний,
Цю ніч любов'ю освячу.
Заграє дивними вогнями

Чарівний папороті цвіт.
А я сміливими руками
Зірву терпкий достigliй плід
Та упиватимусь до ранку
Цілуноків трунком і вином
П'янким закоханої бранки,
Без бою взятої в полон.
І місце те густі тумани
Заллють пахучим молоком,
Де ми, останні могики,
Шукали папороть разом.

Гарячим воском тане мрія
І застигає на тобі.
Я весь палаю, та не вмію
Сказати: мій голос заржавів.
Твоїй красі німа присвята —
Мій погляд, дихання важке.
І зазира духмяна м'ята
В твоє глибоке декольте.

Вкриває світ покривом чорним
Завзята ніч. А я кладу
Свою розгубленість на жорна:
Ії на пристрасть перетру.

І буде м'ята та прим'ята.
На небі місяць-молодик
Розстелить сяєво блаватом,
Неначе справжній чарівник.

І я оту прим'яту м'яту
Тобі у коси заплету.
А місяць хай стоїть на катах,
Коли тебе я украду.

І поведу блаватом-шовком
Ген-ген, у зоряні світи,
В яких немає срібла-злата,
В яких лиш я, любов і ти.

Я, захмелілий до безтями,
Все далі п'ю солодкий мед
І завойовую губами
Нові оазиси тебе...

Влила у вени місячну отруту,
Втекла у сни — тебе я відшукав.
Лихий мені шляхи мої поплутав —
Я в сміхові твоєму заблукав.

Моя любов — моє маленьке диво,
Мої, тобою сповнені пісні.
Надвоє, кажуть, бабка ворожила:
Чи скажеш «так» мені, чи скажеш «ні».

Лиш ми удвох і... сила двох магнітів,
Лиш ми удвох на різних полюсах.
Куди поділа спокій мій, бандитко?
Тебе шукав я довго по світах.

І стануться на Сонці сонцетруси,
Позичиш ти у мене півдуші.
Світанок трохи місяця надкусить,
А решту заховає в комиші.

Зостанусь я безсилим і... без тебе,
Свою поразку визнаю гірку.
А десь далеко, десь на сьомім небі
Моя любов дрімає в сповитку...

Може, німфа, а може, німфетка —
Розібратися важко тепер.
Нам із нею і просто, і легко.
Бог кохання від заздрості вмер.

Може, доля, а може, й недоля.
Не важливо це зараз, либонь.
Потопаю в бурхливому морі
Поцілуноків і теплих долонь.

Може, завтра, а може, й сьогодні
Розлучусь із нею навик,
Та уста її, спрагли, голодні,
Нагадають, що я — чоловік.

Ми літаємо високо. Низько
Упадемо колись — хоч-не-хоч!
Ніжне тіло до мене так близько...
А за вікнами падає дощ...

У душі безсоромної спальні
Я німфетку чи німфу знайшов.
Наші шанси на вічність примарні.
Я ж сьогодні до неї прийшов.

І задихала густо і часто
Та німфетка чи німфа (хто зна!).
Наша молодість тим і прекрасна,
Що дарує кохання сповна!

У позачасі і позасвіті
Ми, поза сумнівом, поза межами.
Поза пристойністю вливались нігті
Десь поза шкіру... і в душу теж.

Напівпрозора у час прозріння,
Ти, мов прообраз усіх богинь,
Просила в ночі, аби проміння
Іще не скоро пробило тінь.

Ти безсоромна. Це безнадійно.
Безцеремонно взяла в полон
Мої цілуноків, думки і мрії.
Любов без правил, без заборон...

Ще не скорена, нездоланна
Жага кохання і відчуттів.
І, поза сумнівом, поза планом
З'явилось щастя в моїм житті.

ФЕРОМОНИ

Феромони безборонно
До полону доведуть.
І не знають заборони
Феромони. Хай живуть
Ті неписані закони,
Що кохання бережуть!

Без різниці до сезону
І, напевно, без мети,
Хай витають феромони,
Де зустрілись я і ти!

Без тебе дихаю тобою,
Весняним сонцем і дощем,
І тим душевним неспокоєм,
Котрий не згас в мені іще.

Без тебе я живу тобою,
Хоча... існую — не живу:
Я жив тоді, коли ми двоє
У снах були і наяву.

Без тебе я, моя недоле, —
Пожовкле тіло без душі.
Моя прекрасна нелюбово,
Прийди в мої сумні вірші!

Прийди й навіки в них лишишся,
Як ти лишилась у мені.
Душа — покинута криниця
Із чорним каменем на дні.

Пробач мені за те, що я не поряд.
Що я твій сон вночі не стережу,
Пробач за твій зажури погляд,
За те, що компліментів не кажу.

Прости за те, що ти не дочекалась
Моїх обіймів, квітів і тепла.
З чийогось раю запізніла радість
Солодким щемом душу обпекла.

Пробач мені за те, що загубився,
Прости мені за те, що загубив,
Пробач, що так не схожий я на принца,
Що Білосніжку ніжно розбудив.

Моя ти доле, я не знаю, хто ти,
Адреси, імені і кольору очей...
Весняний вітер — то мій теплий дотик.
Впізнай мене у темряві ночей...